

APSURD EVANĐELJA

A. Marius

Naglo zamre misao. Riječ obezglasi. Ali srce diše. Usprkos svemu. U kamenu. U drvu. U gvožđu. Pod bezbrojem vratnica. U rešetkama. Pod koracima. Srce koje snatri Tebe, Gospode, kad oči ne vide i um ne dokučuje. I danas. I sutra. Svaki dan. Uvijek je nešto napuklo u lancu dana. Jedna karika trenutka koja ne ublažuje obruč. Jedno prisjećanje Vesele vijesti koje ne rasvjetljuje.

Hodam i mislim. Uspinjem se — i posrćem. Nešto u meni — od krvi ili žuči — propinje se do boli. Htjelo bi na Goru. Toliko puta u danu. Tako bezglasno u noći.

Rvah se s tobom. Ili s Tvojim Anđelom. Svejedno. U sljepoći kušao si mi snagu. Izazivao na molitvu. Vukao si me postajama Križnog puta koje ne htjedoh priznati kao svoje. Uvijek si bio jači. Bojim Te se. I trebam Te. Ne mogu bez Tebe. Ali gdje da Te nađem oblikovana prisnošću samo moje, jedino moje i nezamjenljive želje? Zoveš nas i ostavljaš ojađene... Nas mnoge. A netko do beznada ubire krivnju. Uvijek je netko kriv. I ispašta.

Oprosti. Unaprijed molim da mi oprostiš iskrenost koju bližnji ne podnosi, još manje poštuje. Unaprijed, naglašavam, jer sve što mislim i pokušavam izgovoriti ne može a da ne ranjava. Samo je Gospod savršen. I bogohuljenje jest ne priznati se niskim.

Ojadilo me Evanđelje. Ne umijem ga prozreti. U labirintu sam, Bože. U katakombama bez svjetlosti.

Gledam mrtvo slovo, naslagu neriječi. Ne čujem ništa. Prisiljavam se da shvatim.

Samo ponekad i časovito utisak otvara viziju, naslućuje zanos. Samo trenutno. Naknadna misao, bolje: napor da se osmisli, obavezuje susret. A svetinji treba pijedestala. Naše su noge lomljive, staklene. Obesnaženi smo od zemlje. Nema Te u susretima. Uzajamna priopćavanja onesmisluju Tvoju poruku.

Progovori suvremenije ovom našem vremenu. Učini nas zrelijima za njegove zahtjeve. Ako je grijeh biti osamljen, nesposoban za velikodušnost, obeshrabren pred žrtvom, — Ti pomози.

Kako da te slijedim, a da ne umrem na početku puta? Ili izbezumim? Tuđa mi je »ludost Križa«. Maska prolivena krv. Nepodnošljiva, ako je moja.

Sapeo si me u Zapovijedi. Od djetinjstva zbunjuješ me vizijom Vesele vijesti. Ali nisi dopustio da od nje rastem. Do uzrasta i isposnika. Ne proroka. Jer On je preobrazba poniznosti.

Priznam: najlakše je biti dijete. Pjesnik trenutka. A Ti obavezuješ Radošću i prijetnjom, u svemu si jak i zastrašujući. Opasno je od zapovijedi praviti pjesmu, uspavanku od zaborava. Prijestup je uvijek nakanan. Ako si Otac, i Brat nezamjenjivi, mora da i Tebe boli.

Ipak si na zemlji. I nevidljiv želji. I neopipljiv žudnjama. I premda smo zbunjeni i obeshrabreni, ne možemo i ne smijemo hiniti da ne čujemo kako se gonjen povorkama vučeš da Te na uzvisini jedne mržnje ubiju.

Gospode, ja mudrujem. Premudri, ja buncam. U ognjici od rane. Ma kako se činilo bezumno — a pred Tobom ne smijem i ne usuđujem se ništa kriti — reći ću Ti: pogriješio si ne smjestivši me u pustinju. A mogao si me ograditi i oazom, i izložiti kao zavjetnu palmu suncu samo Tvojem.

Mogao si sve. Nije na meni da odlučujem. Da je u meni više vjere, ona bi počinula na Volji. Vjera je samoj sebi dovoljna — i zato svršava u ljubav. Ali, Gospode, i želja, ako je molitva, obavezuje. Ne može se zauvijek srditi na Svoj porod.

Prisjećam se čitanja: Govor na gori. Gora blaženstva. Čini se: beskonačni križni put, sudaranja s lomačama od živih tijela. I na kraju opet: nesretna upućenost na svoj ozljedu.

Svaki je Tvoj savjet Zapovjed i svako radosno obećanje pretpostavlja grobnicu. »Jer tko sačuva svoj život, izgubit će ga.« Vidiš, to zbunjuje, i muči... »Gdje su dvoje i troje, Ja sam među njima.« Gospode, ja ne znam što ovaj i onaj u ovom času molitve osjeća i misli. Gospode, ja ne znam da li svojom skepsom ne sablažnjujem. Gospode, Gospode, u milosrđu razgrni Lice. Ne dopusti da s Kainom i s Petrom vičem da se od mene odalečiš, jer grijehom bolujem.

Prokleta pjesma. Proketo djetinjstvo, ako bezazlenost nije klima za isposništvo mudro do proroštva. I ohola blagorječitost što se gnjuša nezagrapne jednostavne nježnosti pobožnog puka. Ponizi razum, ako je to uvjet da tijelo bude Božji hram i duša zavjetni šator na blaženstvima.

Zar je nužno da izrečem sve? Čovjek sam sebe do kraja ne prozire. Ti znaš što ja ne znam. I što je najbolnije u mojim dilemama. Dimenzije dobra i zla. I zašto ništa u meni, usprkos što do bolesti želim, nije sinonim za ljubav.

Osvremeni me. U ovom hipu Vječnosti u kojem se sukobljuju vjere i nevjere. Hoću da shvatim da je Evanđelje pisano upravo za mene i za trenutak ovog vremena. Da ništa u njemu nije neprihvatljivo, ništa nezvedivo. Ni biti kršćanin otvoren zemlji i nebesima. I pronositelj Vesele vijesti na kratkim stazama i maratonskim trkama. Uz cijenu bolesti i umora. Božji psihopat među zdravima. Rasplakan od želje ljubavi među zadovoljnima. Zanešenjak »ludosti Križa«, trijezan i vedar.

Uistinu luđak revnovanja. Lako je to reći. I ja iz prikrajka razmišljam i gledam i čekam čudo. Pojavu revnitelja što dodiranjem ruke ozdravljuje i preobražava. Gospode, previše zahtijevaš. Obavezuješ preko ljudskih

mogućnosti. Ne prebacujem. Oprosti. Mi nismo soj svetaca. Lakše je kad je otac pravednik i majka sveta. Kukavičluk je zakon krvi. Ovom našem vremenu nekako izmiče uvjerljivost Savlova obraćenja.

Ljubav nam je čudna. I čulna. I koristoljubiva. Proklinjemo — iz ljubavi: one koji nisu dobri. Kletvu kletvom uzvraćamo. I vjerujemo da nismo zli. Do trenutka kad zlo bez povoda ne izazovemo. Ako se ovaj soj grešnika iskupljuje »samo postom i molitvom«, odakle ćeš uzeti pro-roka? Hoćeš li mu starošću produžiti djelotvornost dobra? Hoćeš li spriječiti da ga ne zgaze u ludilu i obijesti?

S djeoom i bolesnicima zreli i zdravi postupaju s mnogo opreza. Ljubav valja dozirati kao lijek. I meni je potrebna da je vratim? Podsjetih Te na Savla. Bez munje i sljepoće ne bi bilo Pavla.

Ako hoćeš da drugačije razmišljam, preobrazi ove uspavane moždane stanice ogrezle u mulju i ilovači. Ako hoćeš da bistrije gledam, spusti u moj vidokrug barem dio neba i daj da se zauvijek u njemu zadrži. Ako hoćeš da govorim bez sablazni i dodirujem bez povreda, osposobi srce da se grozi vlastite sebičnosti, i da zlo bilo koje, bilo čije, bude poticaj da se na oltaru istroši.

Trebalo bi da nosimo breme jedan drugome. A dostaje nam vlastito. Preuveličavamo ga. Strašno je, Bože, ograditi se u patnju, izjedati vlastitu ranu, ne izložiti je zraku i suncu. I ljekovitom dodiru. Makar u prolazu. Sućut joj ne pretpostaviti.

Izaći. Samo izaći. Na Tvoju Goru, Gospode. Pod Tvoj šator. Utaboriti se zauvijek. Put je dug. Staze strme. Presjecaju se . . .

Bog i ja. Moj bližnji — i ja. Dvije karike u lancu. Ista spona Zapovijedi i ljubav. Stid me izgovoriti. Mene osuđuje.

Da sam barem na podnožju Gore, bistra pogleda i uspravna srca. Među posljednjima od pravednika. Makar se odmah na meni ne zaustavio Tvoj pogled.

Jednostavno ne znam što ću početi s onom Tvojom vjernošću »u malim stvarima«, s onom prognozom veličine. Iako vidim da sve što je veliko bijaše malo; ne umijem, Gospode, iz sebe izrasti. Potreban je hip Mi-losti. Potrebna je boja da se dječji na nju okomim. Neophodan je zanos. Uletjeti u Božju zamku poput leptira na plamen.

U djetinjstvu odgajali su nas bajkom. Pričom ubrzavaše zrelost. Oni koji su se sami razočarali. Uporni nisu promašili. Bajka je vječno dobra. Poruka neopoziva. Dobrota je kao dan. Ako postoji noć, postoji i dan. I noć ima zvijezda. I gdje su duše Tvoje, Gospode, zalučene i nemirne, Ti im se ispriječuješ na putu. U munji ili znaku mane nebeske. Svemoguć si i Ti određuješ. Ako hoćeš, možeš nas ozdraviti. I da nam dječji korak bude muževan i divovski. I da strah od življenja u hipu postane beznačajan. I nemar, i prezir, i mržnja — i ova sljepoća od slabosti — jednostavno iščeznu. Jer si nas predusreo sjećanjem jedne radosne vijesti jednog osunčanog jutra na Gori, možda smirene večeri —

jednoga govora uvjerljivog bezazlenošću, koji nije dospio secirati skeptik ni omalovažiti očajnik.

Apsurd Evandjelja. Bezumlje u relacijama samo ljudskim. Sami ne možemo ništa. I naše nas želje optužuju.

KROZ BOL DOZRIJEVAM

S. Marija od Presv. Srca (Anka Petričević)

Kroz bol dozrijevam
postajući sebi i drugima
sve stvarnija.
I dosežući dubine
vječnosti.

***

Bolje da sam lišena svega.
Lakše ću se uspeti
k zvijezdama.
Noseći samo vlastito srce,
koje ne prestaje drugoga obasjavati.

SVE TRAVE...

Ljiljana Matković

Sve trave,
ceste,
žita
oživih životom onih koje volim.

Puna bliskih bića
s granama drhtim.